

Diego Canga Fano

Conselleiro principal da Comisión Europea na Dirección Xeral de Agricultura e Medio Rural

Cales son os piares fundamentais do Pacto Verde?

O que quere a Comisión Europea é descarbonizar a economía de aquí a 2050, é dicir, reducir sensiblemente as emisións. Unha das patas desa estratexia é a agricultura, facela máis sostible e menos contaminante. Dentro da agricultura, hai un sector especialmente idóneo que é o ecolóxico, que ten o selo europeo. Nós desde a Unión Europea estamos impulsando este tipo de agricultura eco, porque ten a dobre vantaxe de que é máis respectuosa para o medio ambiente e para o benestar animal. Canta máis agricultura e gandería

ecolóxicas haxa, menos problemas teremos de contaminación e de benestar animal. A comisión marcouse un obxectivo cuantificado, que é ter o 25 % da superficie ecolóxica en 2030. A día de hoxe, con datos de 2019, temos un 8,5 % de superficie, quedáanos bastante por chegar, pero imos por bo camiño. España en particular é líder en superficie dentro da UE, porén Galicia está por debaixo da media. Nesta comunidade, e en xeral en toda a cornixa cantábrica, hai un problema, porque son xa naturalmente verdes e eco, pero os agricultores e gandeiros non as certifican como ecolóxicas; entón, á hora de contabilizar, as comunidades do norte de España están por debaixo da media. Unha das cousas que buscamos é que aqueles que na práctica xa son ecolóxicos se certifiquen, porque co logo van poder acceder a máis fondos europeos e van ter máis oportunidades.

Diego Canga Fano, conselleiro principal da Comisión Europea na Dirección Xeral de Agricultura e Medio Rural, incorporouse como funcionario da Unión Europea en 1991, onde desenvolveu boa parte do seu labor profesional nas principais institucións: Consello, Comisión e Parlamento. Así mesmo, levou a cabo diferentes cargos, entre os que destacan o de administrador principal da Dirección Xeral de Política Social e o de representante do Consello ante o Tribunal de Xustiza e o Tribunal de Primeira Instancia de Luxemburgo. Natural de Asturias, no ano 2018 foi galardoado na súa terra coa medalla de prata de Asturias en recoñecemento á súa traxectoria persoal e profesional, inspirada nos valores fundacionais da UE, na que desenvolveu a súa traxectoria ao servizo da cidadanía.

Falamos con el, a quen se lle coñece como o “pai do Plan de Acción”, para que nos contase cales son as bases do Pacto Verde, que ofrece a nova normativa e como xestionarán os primeiros premios da agricultura e gandería ecolóxica, entre outros temas de actualidade no sector.

Cre que se vai chegar a cumprir ese obxectivo de cara a 2030?

Eu son optimista porque imos moi ben coas cifras, en breve sacaremos os datos referentes ao ano 2020 e agardo que sexan sensiblemente mellores. Se tiñamos o 8,5 % de superficie en 2019, en 2020 deberíamos estar por riba do 10 %. Aínda así, vou ser cauto, ata que non o vexamos non o podo confirmar. Os indicadores que temos do crecemento do sector en Francia, Alemaña, España e Italia, que son dos máis grandes, invítannos ao optimismo para acadar ese 25 %. Por suposto, vai ser complexo, pero estamos na boa dirección.

En España estase levando a cabo un plan político neste eido?

Hai unha folla de ruta para desenvolver a agricultura ecolóxica. España non ten problema de superficie, se mira-

mos o conxunto do país, porque aínda que no cantábrico se está por debaixo da media, no mediterráneo estase por riba; tamén é certo que o clima e os cultivos en todo o país non son uniformes. España non ten un problema neste ámbito, pero si de consumo. O consumo español per cápita de produtos ecolóxicos é lixeiramente inferior á media e isto é o que hai que estimular. Isto a que pode ser debido? Pois a que son un pouco máis caros que os convencionais, pero se unha persoa busca produtos de calidade tenos que pagar. A media europea está en 84 €/ano e en España estamos no 54 €/ano per cápita.

Entón, sería preciso traballar máis na promoción deste tipo de produtos?

Si, de dúas formas. Unha área na que se pode traballar é que os gobernos rexionais e as entidades fagan compras públicas de produtos ecolóxicos. Por exemplo, se nunha cidade hai hospital, universidades, escolas... en definitiva, calquera tipo de edificio público que teña comedor, o que se pode facer é comer un día ou dous por semana produtos ecolóxicos. En moitos países está instaurada a compra pública verde; por exemplo, no exército en Dinamarca os militares comen algúns días por semana produtos ecolóxicos porque hai un convenio entre o Ministerio de Agricultura e o de Defensa, para que os que estean nos cuarteis coman algúns días este tipo de produtos. Que unha parte dese consumo sexa ecolóxico provoca que na zona do cuartel se creen negocios de produtos ecolóxicos que subministran ao cuartel. Isto valería de exemplo para calquera tipo de comedor público.

Outra área sería no sector privado. Que os supermercados axuden coa promoción tamén, dándolles publicidade aos produtos ecolóxicos para estimular ese consumo, que é o mellor para o medio ambiente e o benestar animal.

Recentemente anunciou unha convocatoria de premios para este sector. Como se vai xestionar isto?

Será o primeiro ano que fagamos premios europeos para o sector ecolóxico; é unha novidade. Haberá un premio

“Os indicadores que temos invítannos ao optimismo para acadar o 25 % de superficie ecolóxica en 2030”

para o mellor restaurante, cidade, rexión, peme, agricultor... en total son sete os que imos dar. A entrega será o 23 de setembro, o Día da Agricultura Ecolóxica da UE. O pasado 23 de setembro foi o primeiro ano, este será o segundo e aproveitaremos a data para anunciar os premiados. Todo isto publicárase o 25 de marzo, que se abrirá a convocatoria para os galardóns e, por suposto, aquela entidade que gañe un deles logrará unha publicidade moi positiva para o seu negocio.

Falando do 23 de setembro, por que é importante contar cun día sinalado no calendario?

É un día moi simbólico porque o 23 de setembro é o equinoccio de outono, cando son as mesmas horas de día que de noite, e ese equilibrio entre o día e a noite perfecto representa a agricul-

tura ecolóxica. Trátase dun símbolo de equilibrio entre medio ambiente e agricultura. Polo tanto, a data foi moi pensada. A nosa intención é crear un símbolo europeo, posto que xa contamos co selo que certifica os produtos; queríamos estimular isto. Habendo un día europeo, faremos eventos en Bruxelas, pero tamén en diferentes países para darlle visibilidade e darlle pulo a un sector que vai ben e que está crecendo.

Que vantaxe destacaría do sector eco?

O sector ecolóxico é bo tamén para fixar poboación. No noso país hai un gran problema de despoboación e o sector ecolóxico funciona moi ben e medra en dous díxitos. Eu transmito a mensaxe de que canta máis xente se converta ao sector ecolóxico, mellor, porque está en auxe e é bo apuntarse a un sector que crece moi ben. Ao fío do que comentaba

antes de que as administracións deberían fomentar o consumo de produtos eco en comedores públicos, nacerían entidades ao redor desta poboación e, polo tanto, habería emprendemento e podería fixarse poboación.

Pola contra, danse moitas fraudes. Como controlades isto?

Coa tecnoloxía. Preocúpanos moito, porque canto máis éxito hai nun sector, máis risco de fraude hai. Este é un problema no que pedimos a axuda dos Estados membros e do propio sector, que colabore controlando que é ecolóxico ou que non, porque se hai unha fraude mancha todo o sector.

O 1 de xaneiro entrou en aplicación a nova normativa europea. Que aspectos resalta?

O novo regulamento veu para quedar unha boa tempada e unha mensaxe moi importante é a estabilidade. Nós non podemos pretender que os gandeiros e agricultores convencionais se convertan ao ecolóxico se os mareamos con cambios legislativos. Ese regulamento ten outra vantaxe interesante, que permite a certificación de grupo para abaratar custos. Somos conscientes de que cando un agricultor se certifica en ecolóxico custa cartos e pode ser, incluso, caro. Con esta normativa

“Quero darlle valor ao logo eco, que non cho regalan; telo por cumprir uns requisitos esixentes para obtelo e achega moito valor no mercado”

permítense as certificacións de grupo para abaratar custos e animar a que varios pequenos agricultores e gandeiros xuntos teñan unha única certificación e aforrar diñeiro. Tamén fai harmonizar as condicións de produción ecolóxica en toda Europa. Ata o momento había demasiadas derogacións e unha granxa nun país tiña unha normativa distinta a outra noutro país e iso non era bo para o mercado.

Como ve o futuro da produción ecolóxica en España e, máis en concreto, en Galicia?

Eu véxoo ben porque o sector está en auge, pero gustaríame que crecese máis e por iso quero craer un vínculo entre o sector ecolóxico e o turismo. España é un gran destino turístico mundial, en condicións normais é o segundo destino turístico do mundo con máis de 80 millóns de turistas. Eses turistas, cando veñen a España, coñecen o logo europeo, que é o mesmo en Suecia que en Lugo... Entón temos interese en darlles visibilidade a todos aqueles produtos que teñan o logo ecolóxico europeo e, por exemplo, isto en Galicia tería grande importancia por ser punto de encontro de moitos peregrinos do mundo. Digo isto porque a veces teño a impresión de que moitas administracións locais e rexionais se focalizan moito nos logos propios, que o entendo, pero é moi difícil pedirlle a un consumidor sueco que vén a España a facer o Camiño de Santiago, que coñeza todos os logos eco rexionais que hai en España. O que si, seguro que reconece o logo europeo que ten no seu país, coa folla verde. Eu quero darlle valor ao logo ecolóxico, que non cho regalan; telo porque fuches certificado tras cumprir uns requisitos esixentes para obter ese logo e achega moito valor no mercado.

